

og Lejehuse efter Lovforslagets Affattelse kunne gaa over til Selveje.

Lovforslaget kom til første Behandling i Landstinget den 27. Februar f. A. og blev derefter henvist til Udvalg. Da Rigsdagsarbejdet imidlertid paa Grund af de da forestaaende Valg blev afsluttet den 20. Marts, lykkedes det som Følge deraf ikke at fremme Sagen videre. I Sommersamlingen 1918 fandt Regeringen sig ikke foranlediget til at fremsætte Lovforslaget. Dette skete derimod i Begyndelsen af indeværende Rigsdagssamling, og det af Landstinget da nedsatte Udvalg søgte gennem sit Arbejde at fremme Sagen paa det af Folketinget fastsatte Grundlag, hvorved altsaa ikke alene de tilbageværende Fæstegaarde, men ogsaa et betydeligt Antal Fæste- og Lejehuse (ca. 6 000) kunde ventes at ville falde ind under Lovforslagets Bestemmelser.

I December Maaned modtog Udvalget imidlertid Meddelelse fra Landbrugsministeren om, at ifølge indhentede Oplysninger vilde det Antal Fæste- og Lejehuse, som Lovforslaget tog Sigte paa, kun andrage i alt 1 028 Huse (jfr. Bilag 1). I Folketinget gik man, som tidligere fremhævet, ud fra, at Antallet vilde blive ca. 6 000 Huse. Da det Grundlag, paa hvilket Lovforslaget var bygget, saaledes havde vist sig at være aldeles forkert, og da de Forudsætninger, under hvilke Sagen hidtil havde været Genstand for Behandling i Rigsdagen, som Følge deraf ikke længere var til Stede, søgte Udvalget en Forhandling med Landbrugsministeren for i Forening med ham at overveje, paa hvilken Maade man nu, med de foreliggende Oplysninger for Øje, bedst kunde fremme Sagen.

Under denne Forhandling henstillede Ministeren, at man i Stedet for som i Lovforslaget at paabyde Tvangssalg for et mindre Antal Fæste- og Lejehuse skulde fastsætte nærmere bestemte Regler for Brug af Huse paa Landet, der kunde tjene som Beskyttelse for Brugere af disse. Lovforslaget skulde derefter omfatte dels Bestemmelser vedrørende Fæstegodsets

Overgang til Selveje og dels Bestemmelser vedrørende Brug af Huse paa Landet, og Ministeren vilde, saafremt den fremsatte Tanke maatte finde Tilslutning i Udvalget, være villig til at lade udarbejde et Lovudkast i den angivne Retning.

Udvalget fandt under de foreliggende Omstændigheder at kunne slutte sig dertil, og efter at Ministerens Forslag var udarbejdet og tilstillet Udvalget, har dette været lagt til Grund for den videre Behandling af Sagen.

Om dette Forslag har det ikke været muligt fuldt ud at opnaa Enighed i Udvalget. Lovforslagets Hovedformaal har man fra alle Sider kunnet tiltræde, men om adskillige af de foreslaede Bestemmelser har Meningerne været ret afvigende. Imidlertid er det dog, efter indgaaende Forhandlinger om Sagen og ved gensidig Imødekommenhed, lykkedes at samle et Flertal i Udvalget (Udvalget med Undtagelse af Godskesen og Piper) om efterfølgende Forslag, hvis Gennemførelse efter nævnte Flertals Opfattelse vil medføre, at det tilbageværende Fæstegods kan overgaa til Selveje paa rimelige Betingelser, og at der samtidig tilvejebringes mere betryggende og mere tidssvarende Brugsforhold for et betydeligt Antal Husmandsbrug omkring i Landet.

Naar Flertallet, i Stedet for at fremsætte en lang Række af Ændrings- og Underændringsforslag, foretrækker at stille Forslag om en ny Affattelse af Lovforslaget, sker dette, fordi man finder, at Sagen derved bliver lettere at overse.

Et *Mindretal* (Godskesen og Piper) kan fuldt ud slutte sig til den i Betænkningens Begyndelse udtalte Overbevisning, at Selveje er den bedste Besiddelsesform, og har derfor med Tilfredshed i Udvalget modtaget Oplysning om, at samtlige Fæstegaarde med Undtagelse af et forsvindende Antal ved frivillig Overenskomst er gaaet over til fri Ejendom.

Mindretallet havde da ogsaa helst set, at man havde ladet det frie Initiativ raade ved den tilbageværende Afløsning, men vil